

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 448/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 79 Er 770/2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti [REDACTED] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o jeho ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť [REDACTED] **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 79 Er 770/2012 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupuje v napadnutom exekučnom konaní v procesnom postavení povinného. Predmetom napadnutého konania je vymoženie sumy 2 123,31 € s príslušenstvom a trov právneho zastúpenia exekúcie, kde exekučným titulom je rozsudok okresného súdu č. k. 19 Cb 4/121/2008-119 z 25. marca 2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č. k. 7 Cob 64/2011-138 (ďalej len „exekučný titul“). Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti rozsiahlo argumentuje o tom, že okresný súd pochybil, ak vydal poverenie súdnemu exekútorovi, pretože podkladom na vykonanie exekúcie bol podľa neho nezákonný rozsudok, ktorým bol oprávnenému priznaný neprimeraný úrok z omeškania vo výške 29,99 % ročne, čo je podľa názoru sťažovateľa v rozpore s platným právom. Z obsahu sťažnosti je možné identifikovať aj námietku týkajúcu sa zbytočných prietahov zo strany okresného súdu a tvrdené porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu, ktorý nekonal tak, aby čo najskôr odstránil stav jeho právnej neistoty. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na to, že proti exekúcii, ako aj predbežným trovám exekúcie podal návrh na zastavenie exekúcie (doručený okresnému súdu 22. mája 2018, doplnený podaním

z 15. novembra 2018 a 2. februára 2019), ako aj námietky proti exekúcii (doručený okresnému súdu 26. júna 2019, pozn.). Z obsahu sťažnosti tiež vyplýva, že svoje návrhy (na zastavenie exekúcie, námietky proti exekúcii a trovám exekúcie, pozn.) viackrát písomne dopĺňal. Sťažovateľ okresnému súdu najmä vyčíta, že o jeho námietkach do podania sťažnosti nerozhodol.

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti žiadal o ustanovenie právneho zástupcu v tomto konaní a predložil doklady preukazujúce jeho majetkové, zárobkové a osobné pomery.

4. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom v tomto znení:

„... 1. Základné právo sťažovateľa, [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, na základné právo prerokovania veci bez zbytočných prietáhov v konaní podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, na základné právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na právo Slovenskou republikou verifikovanej dohody EÚ o ochrane spotrebiteľov, postupom Okresného súdu Prešov v exekučnom konaní, sp. zn. 79 Er/770/2012 porušené boli.

2. Nárok sťažovateľa na náhradu škody podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR je oprávnený.

3. Porušovateľ zaplatí sťažovateľovi nemajetkovú škodu vo výške € 5000,- (pre stres, frustráciu, psychické týranie, pre nesenie zodpovednosti za dlhotrvajúce blokovanie bankových účtov sťažovateľa pre dlhotrvajúci zápis v registri exekúcie, pre poškodenie bonity sťažovateľa v bankách) do dvoch mesiacov od právoplatnosti uznesenia.

4. Porušovateľ zaplatí sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške € 5.000,- do dvoch mesiacov od právoplatnosti uznesenia, pre porušenie ústavy SR - právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy SR a právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy SR, pre porušenie základných práv sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd pre porušenie SR verifikovanej dohody EÚ o ochrane spotrebiteľov...

5. Sťažovateľovi, [REDAKOVANÉ] priznáva Ústavný súd SR náhradu trov konania, do dvoch mesiacov od právoplatnosti uznesenia...“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f), g), i) až l), n), q), r) a w) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa, aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Ak účastník konania v určenej lehote nedostatky neodstráni, ústavný súd návrh na začatie konania odmietne. Na nedostatky návrhu na začatie konania uvedeného v § 42 ods. 2 písm. a) až e), h), m), o), p) a s) až v) ústavný súd navrhovateľa neupozorňuje.

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

III.

Samotné posúdenie veci ústavným súdom

K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní

11. Sťažovateľ namietal a tvrdil, že okresný súd nesprávne a protizákonne postupoval, ak vydal poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie, pretože exekučným titulom bol protizákonne priznaný tzv. „úžernický úrok“, na ktorý mal okresný súd prihliadať *ex offo* pri rozhodovaní o vydaní poverenia.

12. Ústavný súd pripomína, že ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Občianskeho súdneho poriadku (v súčasnosti Civilného sporového poriadku), nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 211/2016), pretože základné právo na súdnu ochranu, ako aj spravodlivý proces „sú výsledkové“, to znamená, musia im zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“); napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002], vyplýva, že ústavný súd a ESLP overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Ústavný súd je toho názoru, že uvedený právny názor je aplikovateľný aj na exekučné konanie, ktoré sa riadi zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Aj tu platí, že prípadné nesprávne postupy alebo rozhodnutia, ktoré je možné zhojiť ďalším postupom alebo využitím inštitútov procesnej obrany (napr. námietky, návrh na zastavenie exekúcie) alebo opravných prostriedkov (odvolanie) tam, kde to Exekučný poriadok ustanovuje, spravidla nie sú spôsobilé zasiahnuť do podstaty práva na spravodlivý

proces, keďže nie sú výsledkové. Z hľadiska poskytovania ochrany ústavnosti ústavným súdom sa aj exekučné konanie posudzuje ako celok.

14. Skutočnosť, že okresný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie (hoci aj nesprávne, pozn.), ešte nemožno považovať za ústavne relevantný zásah do podstaty základného práva na spravodlivý proces. Ide o začiatkové štádium exekučného konania, keď okresný súd (okrem iného) predbežne zisťuje, či existuje spôsobilý exekučný titul. V prípade, že nezistí závažný nedostatok exekučného titulu alebo inú prekážku konania, pre ktorú by bola exekúcia neprípustná, vydá súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Dôkazom toho, že nejde o ireverzibilnosť prípadného nesprávneho postupu všeobecného súdu, je aj skutočnosť, že povinný sa má možnosť brániť proti rozsahu exekúcie alebo namietať exekučný titul bezprostredne po tom, čo mu je doručené upovedomenie o začatí exekúcie, čo v danej veci sťažovateľ aj využil.

15. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že okresný súd o podaných námietkach proti exekúcii a trovám exekúcie rozhodol v napadnutom konaní uznesením z 27. augusta 2020, ktorým námietky sťažovateľa proti exekúcii a trovám exekúcie zamietol (výrok 1 a 2 uznesenia, pozn.). Až označeným rozhodnutím okresného súdu mohlo dôjsť k namietanému porušeniu označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nie však samotným postupom.

16. Vychádzajúc z uvedených zistení, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom namietaný nesprávny a nezákonný postup nemá relevantnú spojitosť s označeným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, preto ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť v tejto časti je nedôvodná, a preto ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní

17. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva podľa názoru sťažovateľa v tom, že exekúcia je vedená neprimerane dlho na základe nespôsobilého exekučného titulu, najmä však namieta, že okresný súd dlhodobo nekoná o jeho námietkach proti exekúcii a trovám exekúcie.

18. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014) judikoval, že zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietáchoch.

19. Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach opakovane vyslovil, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04, III. ÚS 229/04) a ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietáhov nevyníma. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba

považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03, III. ÚS 125/07, IV. ÚS 56/2019, II. ÚS 211/2019).

20. Vo vzťahu k všeobecnej námietke sťažovateľa, že exekúcia je vykonávaná neprimerane dlho, ústavný súd konštatuje, že špecifikom exekučného konania (napr. II. ÚS 349/2017, IV. ÚS 60/2018) je to, že exekučné konanie je spravidla „v rukách“ súdneho exekútora a exekučný súd v rámci exekučného konania koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, resp. súdneho exekútora, preto namietat' porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy možno na ústavnom súde vo vzťahu k exekučnému súdu len vtedy, ak tento má reálne o čom rozhodovať.

21. Je teda zrejmé, že dobu od 4. októbra 2012 (udelenie poverenia na vykonanie exekúcie) do 26. júna 2019 (doručenie námietok sťažovateľa okresnému súdu) nemožno pripísať na „řarchu“ okresného súdu, pretože v uvedenom období zodpovedal za vedenie a priebeh exekúcie súdny exekútor. Vzhľadom na to, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nenamietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom súdneho exekútora v napadnutom konaní, ústavný súd predmetnú fázu exekúcie neposudzoval.

22. Pokiaľ sťažovateľ vytýka okresnému súdu, že o jeho námietkach proti exekúcii a trovám exekúcie nebolo ani ku dňu podania ústavnej sťažnosti právoplatne rozhodnuté, ústavný súd zdôrazňuje, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, II. ÚS 129/06) a že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 149/02, III. ÚS 92/03, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09, II. ÚS 118/2014). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. III. ÚS 199/02, I. ÚS 57/01).

23. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že o námietkach proti exekúcii okresný súd rozhodol uznesením 27. augusta 2020 tak, že námietky proti exekúcii a trovám exekúcie zamietol. Sťažovateľ si predmetné uznesenie okresného súdu prevzal 28. septembra 2020. Možno teda konštatovať, že právna neistota sťažovateľa bola v napadnutom konaní odstránená približne len mesiac po podaní ústavnej sťažnosti.

24. Ústavný súd uznáva, že postup okresného súdu v napadnutom konaní nebol vo veci celkom optimálny a efektívny, keďže okresný súd potreboval na rozhodnutie o námietkach sťažovateľa proti exekúcii a trovám exekúcie viac ako 15 mesiacov, avšak túto dobu nemožno z ústavnoprávneho hľadiska vyhodnotiť ako takú, ktorá by dovoľovala prijať záver o porušení práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

25. Ústavný súd, vychádzajúc z opísaných okolností, ako aj z celkovej dĺžky rozhodovania o námietkach sťažovateľa proti exekúcii a trovám exekúcie (od podania námietok do rozhodnutia a doručenia rozhodnutia okresného súdu o námietkach proti exekúcii a trovám exekúcie uplynulo 15 mesiacov) konštatuje, že postup okresného súdu nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľa. Preto jeho sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 7/2015).

K žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie o tejto sťažnosti

26. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

27. V zmysle citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde predpokladom ustanovenia právneho zástupcu pre konanie pred ústavným súdom je preukázanie splnenia všetkých podmienok súčasne, teda aj otázky, či nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, v súvislosti s ktorou sťažovateľ žiada ustanoviť právneho zástupcu pre konanie pred ústavným súdom o tejto sťažnosti.

28. Sťažovateľ za účelom preukázania skutočnosti, že jeho majetkové pomery odôvodňujú ustanovenie právneho zástupcu pre toto konanie, síce predložil viacero dokumentov, ktoré mali preukázať jeho nepriaznivú majetkovú a finančnú situáciu, avšak ústavný súd, vychádzajúc zo záverov a dôvodov odmietnutia ústavnej sťažnosti sťažovateľa v rámci jej predbežného prerokovania (zjavná neopodstatnenosť, pozn.), konštatuje, že sťažovateľ nespĺňa zákonnú podmienku ustanovenia právneho zástupcu pre konanie pred ústavným súdom, keďže v danom prípade išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Z uvedeného dôvodu bolo už aj nadbytočné vyhodnotiť, či v danom prípade sťažovateľove majetkové pomery odôvodňovali ustanovenie právneho zástupcu.

29. Ústavný súd preto dospel k záveru, že žiadosti sťažovateľa na ustanovenie právneho zástupcu pre konanie o tejto ústavnej sťažnosti nebolo možné vyhovieť (bod 1 výroku tohto rozhodnutia).

30. Keďže došlo k odmietnutiu ústavnej sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu